

ПОРИНЬ У СВІТ ПРИГОД!

Джек Лондон — відомий американський письменник, чий захопливі оповідання, пригодницькі романи й повісті, видані сотнями мільйонів накладів, виховали не одне покоління читачів, закоханих у романтику Півночі та безкраїх океанів, світ відчайдушних авантюристів і благородних сміливців. За своє життя письменник встиг приміряти на себе роль робітника на фабриці й матроса на промисловій шхуні, золотошукача й мисливця на Алясці під час золотої лихоманки, військового кореспондента й мандрівника у навколосвітній подорожі на кораблі, збудованому за власними кресленнями. Внеском Джека Лондона у розвиток мистецтва майбутнього — кінематографа — став написаний 1916 року для Голлівуду гостросюжетний пригодницький роман «Серця трьох».

Успішний біржовий ділок і світський франт, молодий американець Френсіс Морган забуде про все, побачивши карту скарбів, яка колись належала його предку — відомому пірату Моргану. Бо якщо у твоїх жилах тече піратська кров, найкращим скарбом є не золото, а пригоди! З цивілізованого міста — на тропічний Бичачий острів! Саме тут, де колись пристав до берега корабель їхнього спільного пращура, зустрінуться Френсіс і Генрі Моргани. Вони стануть найвірнішими друзями й закохаються до безтями в одну жінку, чарівну Леонсію Солано. Карколомні погоні, розбиті вщент підступні плани ворогів, моторошні гробниці давніх майя і знайдені в загубленій долині скарби, життя на спусковому гачку вірного револьвера і рука брата по крові й духу, яка рятує над безоднею... Та, крім сміливості й шляхетності, у серцях трьох живе кохання. Кому ж доля подарує найбажаніший скарб — серце і руку красуні Леонсії?..

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-1701-0

9 786171 217010

Джек Лондон

Серія трьох

Джек Лондон Серія трьох

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

Джек Лондон

Серія трьох

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2017 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)
Л76

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Друкується за виданням:
Лондон Д. Твори : у 12-ти томах. Т. 12. / Джек Лондон. —
Київ : Дніпро, 1972 р.

Переклад з англійської *Миколи Іванова, Юрія Лісняка*

На обкладинці використано ілюстрацію *Едуарда Новікова*

ISBN 978-617-12-1701-0
ISBN 978-617-12-1545-0 (серія)

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2017

Передмова

Читач, сподіваюся, подарує мені, що цю передмову я починаю з вихваляння. Річ у тому, що цей твір ювілейний. Закінчуючи його, я в сороковий раз святкую день свого народження, святкую свою п'ятдесятю книгу, шістнадцяту річницю письменницької праці і новий напрям у творчості. А «Серця трьох» таки новий напрям. Досі я, безперечно, не писав чогось такого і певний, що й надалі не писатиму. І мені анітрохи не соромно заявити привселюдно, що я пишаюся цим твором. А тепер я раджу читачеві, що любить швидкий розвиток дії, поминути решту хвальби та цю передмову й заглибитись у саме оповідання, і хай потім він насмілиться сказати мені, що його не варто читати.

Адопитливішим дозвольте подати деякі додаткові пояснення.

Кінематограф скрізь став за найпопулярнішу форму розваги, і в міру його зростання вичерпувався запас сюжетів, які створила світова белетристика. Протягом року будь-яка кінокомпанія з допомогою двох десятків режисерів може екранізувати всі твори, що їх ціле своє життя писали Шекспір, Бальзак, Діккенс, Вальтер Скотт, Золя, Толстой і безліч інших, не таких плодючих письменників. А таких кінокомпаній — сотні, і легко зрозуміти, як швидко вони можуть опинитися без сировини, з якої роблять фільми.

Право на екранізацію всіх романів, оповідань та драматичних творів, виданих або тих, що мають бути видані, давно вже куплено й оформлено угодою. А коли трапляється давній літературний матеріал, на який це право не поширюється, його так швидко поспішають використати, як матроси, опинившись на березі з золотодайний піском, кидаються визбирувати самородки. Сценаристів тисячі, власне, десятки тисяч, бо нема такого нікчемного чоловіка, жінки або й дитини, що не вважали б, ніби вони вміють написати сценарій. Отже, десятки тисяч сценаристів грабують літературу, не приглядаючись, чи застережено авторські права, чи ні, і вихоплюють журнали мало не з друкарської

машини, аби виловити чим швидше нову фабулу, який-небудь сюжет чи й цілу повість свого таки брата-письменника.

А втім, задля справедливості слід зазначити, що зовсім недавно, тоді, коли сценаристів ще не вельми шанували, вони виснажували себе роботою за п'ятнадцять-двадцять доларів на тиждень, а то ще скупі директори платили їм окремо, по десять-двадцять доларів за кожен сценарій. Та й то не завжди, бо ті твори, що вони крали, в них так само перекрадали немилосердні й безсоромні люди, які працювали в кінокомпаніях. А тепер, хоч усе це було недавно, я знаю сценаристів, що мають кожен по три машини, по два шофери, посилають своїх дітей до найкращих шкіл і взагалі ніколи не відчувають скрути в грошах.

Те, що сценаристів почали шанувати й цінувати їхні твори, пояснюється значною мірою нестачею белетристичної сировини. Автори кіноп'єс побачили, що на них є попит, що до них ставляться з повагою, платять більше грошей і, з другого боку, чекають від них досконалих зразків творчості. В новій гонитві за сюжетами зроблено спроби залучити до роботи в кіно відомих письменників. Але в тому, що людина написала кілька оповідань, не було ще гарантії, що вона може написати й добрий сценарій. Навпаки, виявилось, що з успішного белетриста найпевніше виходить невдалий сценарист.

Але врешті втрутилися господарі кінокомпаній. Головне, мовляв, розподілити працю. Приставши до спілки з потужними газетними об'єднаннями або, як то було із «Серцями трьох», з окремими особами, вони почали замовляти найталановитішим сценаристам (що навіть задля спасіння душі не спромоглися б написати роман) сценарій, який потім переробляли на роман белетристи (що теж і задля спасіння душі не здатні були б створити сценарій).

Отож якось приходить до такого собі Джека Лондона добродій Чарлз Годард та й каже: «Час, місце та дійові особи вже є. Кінокомпанія, газети й капітал до ваших послуг. Тепер домовляймося». І ми домовились. Наслідки — «Серця трьох». Нагадаю, до речі, що добродієві Годардові ми завдячуємо низку фільмів: «Пригоди Поліни», «Пригоди Елейн», «Богиня», «Багатій Волінгфорд» і т. д. Після цього ніхто не сумніватиметься в його геніальних здібностях. Крім того, він вигадав і ім'я героїні цього роману — Леонсія.

Кілька перших картин він написав на своєму ранчо в Місячній долині. Але він писав швидше за мене й тому закінчив свої п'ятнадцять картин на багато тижнів раніш, ніж я. Тільки нехай слово «картина» не вводить вас в оману. На першу картину витрачено три тисячі футів плівки. Дальші чотирнадцять умістилися на двох тисячах футів кожна. В одній картині пересічно дев'яносто сцен, тож разом маємо десь тисячу триста сцен. Працювали ми одночасно, кожен над своїм шматком. Писавши, я не міг передбачити того, що трапиться в найближчому епізоді або через дванадцять епізодів, бо не знав цього. Не знав також і містер Годард. Звідси наслідок: «Серця трьох» не мають стрункої будови, хоч разом з тим у романі є певна внутрішня послідовність.

Уявіть собі мій подив, коли тут, на Гавайських островах, обробляючи ще тільки десяту картину, я отримав з Нью-Йорка від містера Годарда чотирнадцяту картину сценарію і, переглянувши її, побачив, що мій герой одружений не з тією жінкою! А залишилася ще одна-однісінька картина, де він міг би позбутися теперішньої дружини і взяти законний шлюб з тією жінкою, з якою повинен одружитися. Ви побачите, як це все влаштовано в п'ятнадцятій картині. І будьте певні, що то містер Годард порадив мені, як це зробити. Він-бо — великий майстер щодо розвитку дії та швидкості. Дія його ніскільки не турбує. «Показати», — спокійно пише він в авторській примітці кіноакторові. І, мабуть, актор показує, бо містер Годард нанизує дії одну за одною. «Показати тугу», — наказує він, або «смуток», або «роздратування», або «співчуття», або «намір убити людину», або «бажання самогубства». Та й годі. Так і повинно бути. А як же ще він міг би закінчити сценарій, скласти тисячу триста сцен?

Тепер уявіть собі мене, бідолаху, що не може обмежитися чудодійним «показати», а повинен доконче й дуже докладно описати всі ті настрої, рухи, що їх містер Годард визначив одним словом. Диво, та й квіт. Діккенс не вважав зайвим витратити десь близько тисячі слів, щоб описати й тонко віддати переживання якої-небудь окремої особи. А містер Годард каже: «Показати» — і раби кінокамери роблять усе, що треба.

А розвиток дії! Свого часу я написав кілька пригодницьких романів, але в усіх них разом не було стільки дії, як у «Серцях трьох». Зате я знаю тепер, чому кінематограф має такий успіх. Я знаю, чому «Панів Барнсів із Нью-Йорка» й «Гончара

з Техасу» продають мільйони примірників. Я знаю тепер, чому незграбна промова якого-небудь кривляки притягне під час виборів більше голосів, ніж найкращі думки, що їх висловить на письмі людина воістину державного розуму.

Це й справді була цікава для мене спроба — переробка на роман Годардового сценарію, і спроба вельми повчальна. Вона примусила переглянути мої раніше вироблені соціальні погляди, дала їм цілковите освітлення і заклала нові підвалини. Після цієї спроби в новій для мене царині я глибше, ніж досі, зрозумів душу загалу і краще, ніж будь-коли, збагнув значення наочності, що з неї користуються демагоги, збираючи більшість голосів самим тільки вмінням опанувати душу виборчої маси. Я дивуватимусь, коли ця книжка не матиме широкого збуту («Показати здивування», — сказав би містер Годард або — «Показати широкий збут»).

Коли можна вважати, що «Серця трьох» — витвір співробітництва, то це чудове співробітництво. Та ба! Боюся, що такі спілники, як містер Годард, трапляються лиш один на мільйон. Ми ж бо не перемовилися з ним жодним словом, ні разу не сперечалися. Але ж тоді виходить, що й я теж чудовий спілник. Хіба не я покійно, беззастережно дозволив йому «показувати» все, що завгодно, протягом п'ятнадцяти картин сценарію, тисячі трьохсот сцен та тридцяти одної тисячі футів плівки і, нарешті, ста одинадцяти тисяч слів літературної обробки? А тепер, закінчивши свою роботу, я волів би й не починати її, бо мені кортить прочитати «Серця трьох» самому й пересвідчитись, що роман легко читати. Мене це страх як цікавить. Дуже.

*Джек Лондон
Вайкікі, Гавайські острови,
23 березня 1916 року*

Попліч, спинами до щогли

(Піратська пісня)

Хто шукає щастя й долі,
Слухайте, до вас кажу,
Ви їх знайдете на морі.
Як знайти, — я розкажу.

Вітер рве й шумує хвиля, —
Та байдуже все це нам.
Попліч, спинами до щогли,
Даймо відсіч ворогам!

Принесіть ножі й пістолі,
Ми їм гарту завдамо!
Облавок з гармат потрошим,
Геть усіх розженемо.

Пограбуймо пасажирів,
Хай дарують нам вони.
Не покривдимо матросів,
Киньмо кров лиш старшині.

Корабель уже під нами;
От, ми чосу їм дали!
Скарби та жінок забрали,
Решту до ноги звели.

Вітер рве й шумує хвиля, —
Та байдуже все це нам.
Попліч, спинами до щогли,
Даймо відсіч ворогам!

Джордж Стерлінг

Розділ I

Цього пізнього весняного ранку події в житті Френка Моргана чергувалися з надзвичайною швидкістю. Коли вже хто мав не забаром устряти в жахливі, трагічні пригоди в Новому Латинському Світі, що нагадували стародавні або середньовічні мелодрами, то це саме Френк Морган, і Доля не барилася з ними.

Проте йому й на думку не спадало, що десь щось готується для нього, та й сам він навряд чи був за причину всіх тих подій. Згаявши значну частину ночі у грі в бридж, Френк пізно встав, поснідав помаранчами з кашею і подався до бібліотеки — суворі, зі смаком умебльованої кімнати, звідки його батько недавно ще керував неосяжними й різноманітними справами.

— Паркере, — звернувся Френк до служника, що лишився від старого Моргана, — чи не помічали ви, щоб покійний ха-зяїн погладшав в останні роки життя?

— Ні, сер, — відказав той з належною запобігливістю добре вимуштруваного челядника і водночас мимоволі зміряв поглядом чудову постать юнака. — Ваш батько, сер, завжди був худорлявий і завжди однаковий — широкий у плечах, з високими грудьми, маслакуватий, а проте сухорлявий і стрункий. Завжди сухорлявий. Коли його поклали на стіл, не один тутешній молодик міг би посоромитися за свою постать. Він дуже дбав про себе і з самого ранку ще в ліжку робив фізичні вправи по півгодини щодня, і ніщо не могло стати цьому на перешкоді. Він називав це своєю релігією.

— Він і справді мав чудову постать, — байдуже мовив Френк, роздивляючись телеграфний апарат і численні телефони, що повстановлював тут ще батько.

— Чудову! — захоплено погодився Паркер. — Худорляву й аристократичну, дарма що в нього були такі плечі, і груди, і кістки. І ви дістали все це в спадщину, сер, але в ще досконалішій формі.

Молодий Френк Морган, що успадкував від батька не самі тільки м'язи, а й багато мільйонів, задоволено відхилився на спинку величезного шкіряного крісла, простяг ноги, як лев у зоопарку, ущерть повний сили й свідомий її, і кинув оком на заголовок ранкової газети, де сповіщалося про новий зсув у Панамському каналі.

— Якби я не знав, що з нами, Морганамі, такого не буває, — позіхнув він, — то давно б уже був погладшав із цього життя. Правда, Паркере?

Літній служник здригнувся, зачувши несподіване після довгої мовчанки запитання, і не відразу спромігся на відповідь.

— Так, сер, — нарешті сказав він. — Тобто я думаю... ні, сер. Ви тепер саме маєте якнайкращий вигляд.

— Ніскільки, — впевнено заперечив Френк. — Правда, я, мабуть, не набираю ще тіла, але, безумовно, розпестився.

— Так, сер... чи пак, ні, сер. Ви й тепер достеменно такий, як були три роки тому, коли повернулися з коледжу.

— І вибрав байдики за фах, — засміявся Френк. — Паркере!

Паркер шанобливо застиг на місці. Проте його хазяїн замислився, немов розв'язуючи якесь надзвичайної ваги питання, і щипав коротенькі щетинкуваті вуса, що їх віднедавна почав запускати.

— Паркере, я йду ловити рибу.

— Слухаю, сер.

— Я виписав собі кілька вудок. Прошу, перегляньте їх і доведіть до ладу. Мені здається, що найкраще буде, коли я поїду тижнів на два кудись у ліс. Бо як залишуся тут, то напевне почну гладшати й уведу в неславу весь наш рід. Пригадуєте сера Генрі, старого дивака, розбишаку й неприторенного хвалька?

— Так, сер. Я читав про нього, сер.

Паркер затримався біля дверей, чекаючи, коли скінчиться в хазяїна приплив балакучості й він матиме змогу піти виконати загадану роботу.

— Авжеж, пишатися нічим, він розбійник, та й годі.

— Е, ні, сер! — заперечив Паркер. — Адже він був губернатором Ямайки й помер, усіма поважаний.

— Добре, хоч не втрапив на шибеницю, — засміявся Френк. — Власне, тільки він і неславить увесь наш рід. Я мушу признатися, що пильно придивлявся до його портретів. Він дуже дбав

про свою постать і помер, дякувати богові, зі струнким станом. Це гарна спадщина, що перейшла й до нас. Морганам не пощастило знайти його скарбів, зате він обдарував нас струнким станом, а це дорожче за самоцвіти. Це, як учили мене професори біології, так звана спадкова ознака.

Запала мовчанка. Паркер вийшов із кімнати, а Френк Морган заглибився в статтю про Панаму й довідався, що канал відкривають для кораблів, мабуть, аж за три тижні.

Задеренчав телефон, і Доля, скористувавшись з електричних нервів сучасної цивілізації, вчинила першу спробу випустити свої кігтички й добратися до Френка Моргана, що сидів у бібліотеці будинку, який спорудив його батько на Ріверсайд-драйві.

— Стривайте, шановна місіс Керазес, — заперечив він у телефонну трубку, — хай там воно як, а це лиш тимчасове заворушення. «Темпіко петролеум» стоять добре. Це ж бо не звичайні спекулятивні папери, а цілком надійне приміщення капіталу. Держіться за них. Тримайтеся цупко. Певне, приїхав якийсь фермер із Міннесоти й хоче купити пакет або два акцій, бо вони й справді такі солідні, як йому здається... Що робити, коли вони подорожчають ще трохи? Не продавайте. «Темпіко петролеум» — не лотерея й не рулетка. Це надійне підприємство. Я хотів би, щоб воно було не таке величезне, тоді я фінансував би його сам... Та ні ж, я не жартую. Ми замовили на мільйон самих тільки цистерн. Наша залізниця й тритрубний нафтопровід коштують понад п'ять мільйонів. Самі діючі жили дадуть нам нафти на сто мільйонів доларів, лишається тільки знайти спосіб підвести її до пароплавів. Тепер саме час примістити ваші гроші. За рік або два ваші акції будуть кращі, ніж облігації державної скарбниці... Авжеж, будь ласка... Не вважайте на біржу. Пам'ятайте, я перше не радив вам купувати їх, бо ніколи не раджу такого своїм приятелям. Але тепер, придбавши вже акції, держіться. Це все одно, що вкласти гроші в Англійський банк... Авжеж, ми з Діком поділили вчора виграш... Цікава партія, тільки Дік укладає в бридж забагато темпераменту... Так, щастить, як дідькові... Ха-ха-ха... Мій темперамент?.. Ха-ха-ха... Невже?.. Перекажіть Генрі, що я зникаю тижнів на два... Поїду ловити стругів. Бо ж, знаєте, весна, дзюрчать струмки, в деревах тече сік, бруньки бубнявляють, усе квітне... і таке інше. Так... Бувайте здорові й держіться за «Темпіко петролеум». Якщо вони трошки впадуть проти тієї ціни, що давав міннесотський фермер,

купіть ще... Я теж... Це однаково, що знайти гроші... Так... Безперечно, так... Не можна ж продавати їх тепер, бо вони ніколи не подешевшають... Звичайно, я знаю, що кажу... Я сьогодні поспав вісім годин і ще нічого не пив... Так, так... На все краще!

Він вигідніше сів у кріслі, потягнув до себе телеграфну стрічку і повільно перебіг по ній очима, доволі байдужно занотовуючи її зміст.

Тим часом з'явився Паркер із низкою гнучких вудок; кожна з них була взірець мистецтва й майстерності. Френк кинув стрічку, схопився з крісла і, радий, як хлопчисько, що розглядає іграшки, заходився по черзі пробувати вудки. Він то хвиськав ними в повітрі, аж волосінь свистіла, мов батіг, то обережно й спритно закидав їх аж під високу стелю, ніби в другому кінці кімнати в невидимому ставку таємниче полискували струги. Знову задзвонив телефон. Обличчя Френкове спалахнуло гнівом.

— Бога ради, поговоріть ви, Паркере, — наказав він. — Якщо то котрась із жінок, що грає на біржі, скажіть їй, що я помер, або лежу п'яний, або захворів на тиф, або вбираюся до вінця — одне слово, вигадайте щось.

По недовгій розмові в поважному й стриманому тоні, що надзвичайно пасував до холодного, суворого й вишуканого стилю кімнати, Паркер сказав: «Хвилинку, сер», — і, прикривши трубку рукою, обернувся до Френка.

— Це містер Беском, сер. Він хоче поговорити з вами.

— Скажіть йому, нехай іде під три чорти, — відповів Френк, замахуючись, ніби хотів хтозна-як далеко закинути волосінь. І справді якби вона описала ту дугу, яку накреслив їй його захоплений погляд, то була б вилетіла крізь шибку і на гачок упіймався б садівник, що, стоячи навколішки, садив на грядці троянди.

— Містер Беском каже, що йдеться про біржу, сер, і що він бажав би побалакати з вами всього хвилину, — наполягав Паркер так увічливо й шанобливо, ніби переказував якесь неістотне й без найменшої ваги доручення.

— Гаразд! — Френк обережно приставив вудку до столу й підійшов до телефону.

— Алло! — сказав він у трубку. — Так, це я, Морган. Тільки мерщій. У чому річ?

Він деякий час прислухався, а потім сердито перепинив свого співрозмовника.

— Продавати? А дзуськи! Ні в якому разі... Звичайно, дуже радий, що так. Нехай подорожчають ще на десять пунктів, хоч цього й не може бути, а ви все-таки держіть. Це цілком зрозуміле й законне підвищення, і вони не вийдуть із ціни... Вони — надійна штука. Коштують набагато дорожче, ніж цінуються... Я знаю, якщо публіка не знає. За рік вони дійдуть двохсот... Якщо Мексіка припинить свої революції... Хоч як вони впадуть, я прошу вас купувати їх... Дурниці... Хтось захоче купити контрольний пакет?.. Це ж бо цілком спорадичне... Га?.. Пробачте. Я хотів сказати, що це тимчасове явище. Зараз я їду рибалити тижнів на два... Підніметься вгору ще на п'ять пунктів?.. Купуйте... все, що пропонуватимуть. Бачте, коли маєш у руках велике підприємство, то підвищення курсу його акцій таке саме небезпечне, як і зниження... Авжеж... Безперечно... Так... Бувайте здорові.

А під ту саму пору, як Френк Морган у захваті повертався до своїх вудок, Доля тут-таки, в місті, у приватній конторі Томаса Рігана, зробила своє діло.

Давши численним маклерам розпорядження скуповувати акції й пустивши разом із тим різними таємничими шляхами поголоску про утиски, що їх мексиканський уряд чинить концесії «Темпіко петролеум», Томас Ріган узявся вивчати звіт свого агента, який два місяці знайомився на місці з дійсним станом цієї концесії та її можливостями.

Увійшов клерк з візитною карткою і доповів, що гість — чужоземець і настійливо домагається побачення. Ріган глянув на картку й сказав:

— Перекажіть цьому добродієві, сеньйору Альваресові Торесу з міста Колона, що я не можу його прийняти.

За п'ять хвилин клерк повернувся з тією ж візитівкою, але цього разу з другого боку було щось написане олівцем. Ріган посміхнувся, коли прочитав:

«Шановний містере Рігане, маю честь сповістити вас, що я знаю місце, де за давніх піратських часів закопано скарб сера Генрі Моргана. Альварес Торес».

Ріган похитав головою, і клерк налагодився вже йти, та господар гукнув йому:

— Впустіть! Зараз же!

Залишившись на короткий час сам, Ріган засміявся до себе, обмірковуючи якусь нову думку, що зродилась у нього в голові.

— Дурний хлопчисько! — пробурмотів він крізь дим сигари. — Гадає, що може провадити левову гру свого батька. Гарненько б його провчити, ось що йому треба, і старий сивоголовий Томас Ріган подбав за це.

Англійська мова сеньйора Альвареса Тореса була така сама бездоганна, як і його модний весняний костюм. Правда, жовтуватий колір шкіри зраджував його латиноамериканське походження, а чорні очі красномовно свідчили про домішку індіанської крові до іспанської в низці поколінь його предків, хоч він був справжній-сінський нью-йоркець, типовішого Томас Ріган не міг собі й уявити.

— Після довгих і важких років пошуків я нарешті розгадав, де заховане золото, яке нагарбав сер Морган, — так розпочав він. — Я певен, що на Москітському узбережжі. Скажу також, що від лагуни Чірікві туди не більше тисячі миль, і, мабуть, найближче місто — Бокас-дель-Торо. Я там народився і, хоч потім здобував освіту в Парижі, знаю цю місцевість досконало. Обладнання невеличкої шхуни коштуватиме дешево, навіть дуже дешево. Зате яка ж винагорода! Цілий скарб!

Сеньйор Торес зробив красномовну паузу, не маючи змоги подати докладнішого опису, а Томас Ріган — людина ділова і звикла до стосунків з діловими людьми — заходився витягувати з нього все, що його цікавило, так наче слідчий із злочинця.

— Атож, — швидко погодився сеньйор Торес, — я відчуваю деяку скруту з грішми, сказати б, мені бракує готівки.

— Ви взагалі не маєте грошей, — безцеремонно поправив його біржовий маклер, і той сумно схилив голову, що таки не має.

Далі, під перебіжним вогнем запитань, гість мусив визнати куди більше. Він справді нещодавно приїхав із Бокас-дель-Торо й не думає туди вертатись. А втім, якщо вони дійдуть згоди, він ладен знову поїхати.

Але Ріган владно спинив його, як людина, що вміє поводитися з простолюдом. Він виписав чек на ім'я Альвареса Тореса, і той, глянувши на нього, побачив цифру в тисячу доларів.

— Ось яка справа, — мовив Ріган. — Я анітрохи не йму віри всій вашій історії. Однак у мене є приятель, молодий хлопець, якого я щиро люблю. Тільки його занадто розбещує місто зі своїм легкодумством, легковажними жінками тощо... Розумієте?

Сеньйор Альварес Торес уклонився, як добре вихована світська людина.

— Задля його здоров'я, добробуту й спасіння душі йому конче треба поїхати шукати тих скарбів. Різні пригоди, фізичні вправи... та я певний, ви й самі розумієте.

Альварес Торес уклонився вдруге.

— Вам бракує грошей, — вів далі Ріган, — тож спробуйте зацікавити його. Оця тисяча доларів — вам за спробу. Якщо зманите його помандрувати по золото старого Моргана, — матимете ще дві тисячі. Пощастить вам затримати його там на три місяці — нові дві тисячі, на шість — п'ять тисяч. Так-так, повірте мені. Я знав його батька. Ми були компаньйони, можна навіть сказати — брати. Я ладен пожертвувати яку завгодно суму, аби скерувати хлопця на правильну стежку. Що ви на це скажете? На початок — ось тисяча. Згода?

Сеньйор Альварес Торес тремтячими пальцями згорнув чека.

— Я... я згоден, — розгублено затнувся він. — Я... я... сказати б... я здаюся на вашу волю.

Через п'ять хвилин, після докладної інструкції старого досвідченого біржовика, як йому краще поводитись, щоб історія з Моргановим скарбом більше скидалася на правду, Торес підвівся і, прощаючись, сказав ніби жартівливо, але з запалом:

— Найкумедніше в цьому, містере Рігане, те, що я кажу правду. Зміни, які ви запропонували внести в мою розповідь, роблять її ще вірогіднішою, але вона й так правдива. Мені треба грошей. Ви надзвичайно великодушні, і я намагатимусь зробити для вас усе, що зможу. Я пишаюся тим, що я неабиякий актор. Але те, що я знайшов ключа до скарбу, якого заховав Морган, — правда. Я мав можливість користуватися з документів, недоступних іншим, бо це наші родинні папери. Ними користувалися й мої родичі і згаяли ціле своє життя, не знайшовши нічого. Слід вони, власне, знайшли, проте добре не розрахували й помилилися миль на двадцять. У документах місце вказано докладно. І все одно вони помилилися, бо його зазначено не просто, а загадково, навмисне заплутано, як у ребусі. І тільки я, я сам розгадав його. Всі стародавні мореплавці креслили так свої карти. Мої іспанські предки у такий спосіб сховали Гавайські острови, пересунувши їх у бік на цілих п'ять градусів довготи.

Томасу Ріганові все це здавалось китайською грамотою, і, слухаючи, він поблажливо й недовірливо всміхався усмішкою ділової людини.

Ледве встиг сеньйор Торес вийти, як до біржовика завітав Френк Морган.

— Оце взяв собі думку забігти до вас по маленьку пораду, — сказав він, привітавшись. — Та й до кого мені звертатись, як не до вас, що стільки часу працювали спільно з батьком? Ви ж бо були з ним компаньйони, оскільки я знаю, в найбільших справах. Він завжди казав мені покладатись на вашу пораду. Ось я й прийшов. Скажіть мені, чого так дорожчають акції «Темпіко петролеум»? Я питаю тому, що збираюся їхати по рибу.

— Кажеш, дорожчають? — перепитав Томас Ріган, удаючи, ніби не знає нічого, хоч то саме через нього вони й подорожчали.

Френк кивнув головою, сів у крісло й запалив цигарку, а Ріган тим часом розглядав телеграфну стрічку.

— Акції «Темпіко петролеум» піднялися на два пункти. А тебе, власне, що турбує? — запитав він.

— Та нічого, — відповів Френк. — Нічого... До речі, чи не гадаєте ви, що тут хтось діє поза лаштунками? Адже, між нами кажучи, це дуже перспективна справа?

Ріган і собі кивнув головою.

— Підприємство величезне, — вів далі Френк. — Страшенно прибуткове. А тут оце заворушення. Отже, чи не здається вам, що хтось сам або якась група хоче прибрати до рук контрольний пакет?

Компаньйон його батька хитнув сивим чубом, однак у голові під тією шляхетною сивиною ховалися думки не такі вже й шляхетні.

— Та ні, — промовив він. — Мабуть, це просто тимчасове підвищення, і їх скуповують саме через те, що підприємство справді прибуткове. А ти як гадаєш?

— Звісно, прибуткове, — палко відповів Френк. — Я маю такі втішні відомості, Рігане, що вам волосся стане сторч. І всім своїм приятелям я кажу, що то надійні папери. Мене просто сором бере притягати туди сторонніх людей, але підприємство таке величезне, що я все-таки притягаю. Всіх коштів, — я маю на думці вільні гроші, а не ті, що вже вкладено в справу, — отже, всіх коштів, які мені залишив батько, вже не вистачає на це.

— Що, скрутно з готівкою? — спитав старий.

— У мене є сума, якою я можу порядкувати, — безжурно відповів Френк.

— Тобто як?

— А отак. Якщо акції дешевшатимуть, я їх купуватиму. Це все одно, що знайти гроші.

— І доки ж ти їх купуватимеш? — хитро допитувався Ріган, маскуючись добродушним виразом.

— Доки не забракне грошей, — не задумуючись відповів Френк Морган. — Кажу ж бо, Рігане, це перспективне підприємство.

— Я не дуже цікавився ним, Френку, але з небагатьох відомостей, що надходять до мене, знаю, що воно видається досить поважним.

— Видається! Та це ж золота копальня, і мені шкода, що взагалі його акції довелося випускати на біржу. Зате на них ніхто не збанкрутує. Для всього світу буде краще, коли я викину на ринок — просто боюся сказати — кількасот мільйонів бочок чистої нафти. Адже саме лише джерело в Гаустекі протягом семи місяців дає двадцять сім тисяч бочок щодня. І воно діє ще й тепер. Те, що ми до цього часу випустили на ринок, — лише крапля в морі. Вага нафти — двадцять два, а осаду в ній дві десятих відсотка. Там є джерело, треба тільки підвести до нього шістдесят миль нафтопроводу й трохи полагодити башту, і воно затопить усі околиці, викидаючи на день по сімдесят тисяч бочок нафти. Звичайно, я розказую вам усе це секретно. Все йде гаразд, і я не хочу, щоб акції «Темпіко петролеум» підскочили до неба.

— Не турбуйся, хлопче! Раніше, ніж вони підскачуть, тобі треба буде збудувати нафтопровід і вгамувати революцію в Мексичі. Ти пойдеш собі рибалити та й забудеш за них. — Ріган спинився і, майстерно вдаючи, ніби раптом пригадав щось, узяв візитну картку Альвареса Тореса з писаною на ній олівцем запискою. — Подивися, хто оце тільки-но був у мене. — Немов осяяний новою ідеєю, Ріган на мить затримав картку. — Навіщо тобі ловити якісь там струги? Кінець кінцем, то тільки забавка. Ось поїхав би по цю штуку, була б справді розвага, гідна дорослої людини. Не якісь там перські палаци на Адирондекському полі зі служниками, електричними дзвониками й морозивом. Твій батько завжди пишався тим старим піратом, від якого пішов ваш рід. Пишався, що був схожий на нього, а ти, безперечно, вдався в свого батька.

— Сер Генрі! — всміхнувся Френк, простягаючи руку до картки. — Я також пишаюся цим старим розбійником. — Прочитавши її, він запитливо глянув на Рігана.

— Пристойна особа, — пояснив той. — Каже, ніби народився на самому Москітському узбережжі й дізнався про скарб із давніх родинних паперів. Я не йму віри жодному його слову. До того ж у мене немає часу цікавитись чимось іншим, крім своїх власних справ.

— Дивно, що сер Генрі помер у нестатках, — зауважив Френк, і в його насуплених бровах позначилась морганівська впертість. — І ніхто не знайшов скарбу, який він закопав.

— Бажаю тобі щастя в рибальстві, — добродушно поглузував Ріган.

— Усе-таки я хотів би побачитись із Альваресом Торесом, — сказав юнак.

— Золото для дурнів, — мовив Ріган, — хоч я мушу признатися, що він дуже пристойна особа. Можливо, що, молодшим буди, я й сам... та де там у біса! Справи прив'язують мене до Нью-Йорка.

— Чи не знаєте ви, де я міг би знайти його? — відразу спитав Френк, мимохіть сунувши шию в саме сильце Долі, яке вона, втілившись у Томаса Рігана, наставила на нього.

Побачення відбулося другого дня вранці у Рігановій конторі. Сеньйор Альварес Торес здригнувся й зникнув, коли побачив Френкове обличчя.

— Викапаний старий пірат, га? — засміявся Ріган, постерігши, як той збентежився.

— Так, подібність просто разюча, — збрехав або напівзбрехав Торес, бо, визнаючи схожість Френка з сером Генрі, він водночас бачив перед собою іншу живу людину, що нагадувала разом і Френка, і сера Генрі не менше, ніж обидва вони нагадували йому її.

Френк був молода людина, і збити його з плигу було легко. Розгорнули давні й нові географічні карти, давні документи, писані споловілим чорнилом на пожовклому папері, і за півгодини Френк оповістив, що першу рибу він упіймає або на Бичачому, або на Телячому. Ці островці лежали обабіч лагуни Чірікві, і на котромусь із них, запевняв Торес, закопано скарб.

— Я вирушаю завтра вночі нью-орлеанським поїздом, — заявив Френк. — Його прихід погоджено з відплиттям пароплава Об'єднаної фруктової компанії, що йде до Колона. Я розвідався про це ще вчора перед тим, як лягати спати.

Літературно-художнє видання

Серія «Поринь у світ пригод»

ЛОНДОН Джек

Серця трьох

Роман

Керівник проекту *З. О. Бакуменко*
Координатор проекту *І. Г. Веремій*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Художній редактор *Ю. О. Сорудейкіна*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *О. Є. Замазій*

Підписано до друку 17.11.2016. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 14,28.
Наклад 7000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cor@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61012, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
 - на сайті Клубу: www.bookclub.ua
 - у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
- Надсилається безкоштовний каталог**

***Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці***

e-mail: publish@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Лондон Д.

Л76 Серця трьох : роман / Джек Лондон ; пер. з англ. М. Іванова, Ю. Лісняка. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 272 с.

ISBN 978-617-12-1701-0

ISBN 978-617-12-1545-0 (серія)

Захопливий пригодницький роман видатного американського письменника Джека Лондона, у якому події змінюють одна одну з карколомною швидкістю, а відчайдушні та шляхетні герої наче створені, щоб стати зірками, був написаний для кінематографу. У пошуках піратських скарбів свого пращура, славетного капітана Моргана, Френсіс і Генрі переживуть безліч пригод, подолають підступних ворогів, уникнуть небезпеки моторошних печер майя та спокуси їхніх безцінних скарбів у долині Загублених Душ... Але хто ж із них отримає найбажаніший скарб — серце і руку красуні Леонсії, яка й сама не може вирішити, кого з двох кохає сильніше?

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Сно)